

ρούσε να μιλήσει για το Σαξπηρό παρά καθώς μιλήσει. Δυό στοιχεία, ή φωτιά και το νερό, σμίγουν και πολεμάνε μέσα στο βιβλίο του. Δυό σύμβολα που φιλιωμό δεν έχουνε: ο ρώσος, σύγκαιρος των πρώτων αποστολικών καιρών· ο χριστιανός και άσκητής· ο Σαξπηρός, ελλη ή Άναγέννηση του Ιούσ αιώνα, ή αδιάφορη στην ήθική, ή άθρησκη, ή νεσταλγική λάτρισσα των αρχαίων ειδωλων, ελλη λαγνεία και ποίηση. Και ή γαλήνη ξαναχαϊδεύει σου την ψυχή.

(Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΣΚΗΝΙΚΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. Γάμοι μετ' έμποδίων, κωμωδία σε 3 πράξεις του κ. Μιλτιάδη Ίωσήφ.

Το ν' ανεβάζει πάνου στη σκηνή τύπους άστοχους και χαρακτήρες ώμούς, δεν είναι βέβαια το έργο του θεατρικού συγγραφέα. Κι όμως ή κωμωδία του κ. Ίωσήφ τίποτ' άλλο δε μάς παρουσίασε. Το πλέξιμο του μύθου κοινοτοπικό και δίχως διαφέρο, και ο διάλογος άψυχος χωρίς μια κάνε λάμψη από πνέμα κι από ουσία.

Οί τύποι των δυό κορισιών που το σκαπουλάρουν από το σπιτικό τους της Σμύρνης, κρυφά, για να ρθούνε στην Άθήνα ν' ανταμώσουν τους δυό ήπότες τους, όχι μονάχα άδικιολόγητοι ψυχολογικά παρουσιάζονται στο μάτι του θεατή, μα κι άγνάντια στον έαυτό τους στο βάθος δεν έχουν τίποτα να δείξουνε για αίτια κι άφορμή μιας τέτοιας πράξης. Ύστερα το τριγύρισμά τους στα ξενοδοχεία του Φάληρου και του Τατογιοῦ, επεισόδια ανάξια και του κινηματογράφου ακόμα, δε μάς δείχνουν παρά μια περικυκλωσιά ψευτουριστοκρατική δίχως τουλάχιστο το καμτσίκι της σάτυρας ή της ειρωνίας την πικράδα.

Ο κ. Ίωσήφ άπότυχε και σε τουτο το έργο του, όπως και σε τόσα άλλα, και μένει έτσι θύμα τραγικό του στερνου «Λιασάνειου» που χαρίζοντάς του τη δάφνη, του σήκωσε για πάντα την ήσυχία του.

ΘΕΑΤΡΟ ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. «Σπίθες που σβύνουν» δράμα σε 3 πράξεις της κυρίας Αύρας Θέρου.

Μια υπόθεση για ένα μέτριο δήγημα χύθηκε

στο σκηνικό καλούπι για να βγάλει ένα μετριώτερο δράμα. Τίποτα καινούργιο από τη χωριάτικη ζωή, όπως την ξέρουμε από τα χαρτιά κι όπως την έχουνε μπακιλευτεί σε ώρισμένον τύπο, όλοι οι ρωμιοί δηγηματογράφοι, δε μάς έδειξε ή κ. Αύρα Θέρου. Παράτηρηση βαθύτερη λείπει, αίσθηση αληθινώτερη του κύκλου που θέλει να ζωγραφίσει δε φαίνεται ποιθενά. Η δραματική σύγκρουση που είναι ή βάση κάθε τέτοιου είδους έργου, μάς παρουσιάζεται ανισόρροπη στα ουσιαστικώτερα στοιχεία της. Ο Λάμπρος, νεοϊδεάτης δίχως να ξέρει γιατί και από που, φιλελεύτερος άχαρχιτήριστος κι άδικιολόγητος έσωτερικώτερα. Η Χρυσούλα τύπος του Περεσιάδη στη δράση της και παρεξήγηση της πραγματικής ρωμοπούλας. Ένας διάλογος ψεύτικος και φτιασιδωμένος στεφανώνει όλο το έργο και μια ψευτοπροσπάθεια για σύμβολα κι άλληγορίες λευτεριάς που δε μαντεύεται, γιατί δεν υπάρχει, χύνεται απ' όλες τις σκηνές. Ένα μονάχα έχουμε να επαινέσουμε: Το πέρα και πέρα μεταχείρισμα της δημοτικής μας γλώσσας, όσο άταχτο κι άκανόνιστο από την τυπική μεριά κι άστάθηκε τουτο. Μήπως όμως ή δημοτική γλώσσα μπήκε γιατί το ήθελε του έργου ή περικυκλωσιά;

ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΒΕΛΗΣ. «Το Τσακάλι», «ή Θεατρίνα», «ο Πιερόττος» του κ. Πλάτωνα Ροδοκανάκη.

Μάς έδειξε ο συγγραφέας μίαν έπιμελημένη φροντίδα για τα τρία μόνόπραχτα σκηνογραφήματα. Θέλησε να βρη το κωμικό και το δραματικό εκεί που μπορεί να υπάρχει. Χωρίς να ξεφύγει από το δρόμο της κοινοτοπίας, παρουσίασε κάτι το δροσερό, κι ως έλπισουμε πως καλλιερώνοντας την έπιδοσή του θ' αφήσει ειλικρινέστερα τη ματιά του προς τον κόσμο που καταπιάνεται να χαρακτηρίσει.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΖΩΕΙ

Στην ώρα που περνά, ποιός μπορεί να πει:
Το δρόμο της να κόψει και να σταθεί;—
Σα βόλι φεύγει και σκορπίζει
Το θάνατο σ' ό,τι στη Γης άνθίζει.

Στη φύση που γεννά, ποιός μπορεί να πει:
Η κωμωδία φτάνει, που λένε ζωή;—
Παντού πετιέται νύχτα μέρα,
Στη γης και στη θάλασσα και στον άέρα!
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ